

Ik kom uit de kast

Als je constant al die verschrikkelijke verhalen hoort over al die genderidentiteiten, zoals er bvb zijn de man en vrouw, de trans vrouw, de trans man, genderqueer, non binair, agender, cisgender, bigender, genderfluide enz enz, dan weet je niet meer van welk hout pijlen te maken.

Daarom dacht ik dat het beter is na vijf en zestig jaar om uit de kast te komen.

Sinds ik geboren ben heb ik het gevoel alsof ik een hond was die geboren werd in een mannenlichaam. Ik weet nog bij de geboorte zelf, ik vloog uit mijn moeders 'je weet wel' en lag op de grond, de vroedvrouw nam me op bij mijn enkels en gaf me een klap op mijn achterste. Volgens mijn moeder weende ik toen niet maar jankte ik, als een hond.

En het werd er niet beter op, mijn eerste fopspeen had ik al na enkele minuten al volledig opgegeten en ik had toen nog niet eens tanden.

Ik kreeg tanden toen ik drie maanden oud was, 64 stuks om eerlijk te zijn. De artsen in het ziekenhuis konden hun ogen niet geloven en de week erna werden er de helft van getrokken. Toen had ik dus al een grote muil.

Maar het gevoel dat ik eigenlijk een hond was in een mannenlichaam ging maar niet weg. In plaats van dat ik in de tuin met een bal speelde op driejarige leeftijd, plaste ik tegen de boom of liep rond met een stok in mijn muil.

Ik begon pas te spreken op mijn tiende, mijn ouders waren alle mogelijke dokters afgelopen met de vraag of dit normaal was. De meesten zegden uiteraard van niet maar er was geen medicijn voor...

Mijn eerste woord was niet mama of papa maar 'waf' en later ook 'woef'.

Mijn ouders konden het niet geloven en verstopten me vaak als er bezoek was in de logeerkamer, dan beet ik het laken kapot of plaste ik tegen de zetel.

Naarmate ik ouder werd begon het 'hondgevoel' wat af te nemen. Ik werd op voetbal gestuurd toen ik twaalf was maar ipv de bal weg te schoppen beet ik hem kapot. Exit voetballerij uiteraard.

Daarna werd ik bij de chiro en scouts gedropt. Daar beet ik de koorden van de kampen kapot en jaagde ik in de bossen op konijnen en ander wild.

Ik werd uit deze jeugdgroepen gehaald...

Het vreemde was dat ik al die tijd op handen en voeten liep maar iedereen accepteerde dat, mijn ouders kochten me zelfs een speciale rieten mand waarin ik dag en nacht kon slapen.

Op school leerde ik niks, ik werd gepest, geschopt en geslagen. Af en toe beet ik mijn pesters in de billen of plaste ik op hun boekentas.

Ik werd uit de school gezet.

Toen mijn pubertiteitsjaren begonnen leek het beter te gaan, op mijn vijftiende liep ik voor het eerst rechtop. Enkele maanden later ontdekte ik de meisjes en werd ik verliefd op Carola.

De eerste keer toen ik haar zag snuffelde ik aan haar achterste, dan de voorzijde en toen aan haar gezicht. Ze kustte me op de wang en ik werd verliefd op haar. Gelukkig hield zij van dieren en dan vooral van honden en begreep ze mijn probleem.

We beleefden prachtige maanden, ze liet me uit in het bos, gooide takken weg die ik dan moest terugbrengen, gooide tennisballen en riep me om ze te gaan halen, kortom we hadden een geweldige tijd.

Doch op zekere dag kreeg Carola een hond van haar ouders en ik mocht vertrekken.

Mijn ouders stuurden me in therapie bij de bekendste psychiater van het land, dokter Borkowiltz.

“En hoe voel je je nu ?” vroeg hij.

Ik gromde en toonde hem mijn tanden. Hij schoof zijn stoel wat achteruit.

“Gaat het beter ?”

Ik schudde met mijn kop. Ondertussen had ik mijn baard en bakkebaarden en snor laten groeien en zag ik er echt verwilderd uit. De dokter haalde een kopje koffie met koekje voor zichzelf.

Toen hij even niet keek griste ik het koekje weg en at het met verpakking en al op.

“Ik weet niet wat ik nog moet zeggen dokter, ik voel me een hond gevangen in een mannenlichaam!”

De dokter bekeek me.

“Wat wil je dan ?

“Een groot plein met struiken en enkele bomen waarin ik elke dag kan ravotten en spelen, een hond om gelukkig mee te worden, veel speeltjes, buffelbeentjes om te kauwen, een braaf baasje die van me houdt...”

De dokter wreef zich in de ogen en keek rond.

“Ik zal zien wat ik voor je kan doen, misschien weet de dierenbescherming raad...”

Al grommend verliet ik zijn praktijk.

‘Zeveraar’ dacht ik nog. Gelukkig kon ik toen al goed spreken dus ging ik naar de frituur en vroeg ik een sateetje of acht aan de friturist.

“Gebakken zeker ?” zei de man.

“Neen, ik zal ze thuis wel bakken...loog ik “, de man wikkelde de sateetjes in een papier en ik betaalde en haastte me naar het park.

Daar verstopte ik me in een struik en vrat de sateetjes allemaal op.

“Dat is toch lekker...” en ik jankte van plezier.

Dan ging ik weer naar huis. Ik woonde ondertussen op een klein studiotje, met terras, waar ik mijn behoeften deed, want ik had nooit geleerd om op een gewoon toilet te gaan.

De volgende dag liep ik wat te lopen en kwam ik voorbij een boerderij.

Daar liepen zeker zestig dikke kippen rond. Ik rende er luid blaffend heen, en ik nam er drie bij hun nek. Ik at ze ter plaatse, met been en al.

Dan hoorde ik een sirene, het was niet de melkboer maar de politie, ze arresteerden me en ik werd in een cel gegooid, daar beet ik mijn celgenoot, dus werd ik alleen in een cel gestoken, ik jankte en blafte...

Uiteindelijk werd ik geïnterneerd en geplaatst in een speciale instelling. Ik had daar een prive tuintje waar ik putten groef en takken van de bomen afbrak, uiteindelijk kreeg ik een vriendje, een kleine Chihuahua, Rambo genaamd en samen maakten we veel plezier. Mijn ouders zag ik nooit meer...

Enkele jaren later verdween mijn hondengevoel en voelde ik me niet meer thuis in de instelling. Ik werd onderzocht en behandeld en genezen verklaard.

Maar het noodlot sloeg weder toe, want vijf jaar later, werd ik op een dag wakker en had ik behoefte aan gras, niet om op te wandelen maar om te eten, ik liep halsoverkop naar buiten en begon het gras in de voortuin te eten.

“Beuh....beuh” stamelde ik af en toe.

Een buurman had het zien gebeuren en belde de politie. Die kwamen even later aan en namen me mee...

~~Uiteraard is al het bovenstaande maar zever en niet echt gebeurd, ik wilde alleen maar even ‘aanklagen’ hoe vreemd onze maatschappij aan het worden is en weet zeker dat psychiaters ed heel veel werk zullen hebben in de toekomst !!!~~